

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1387

гр. Пловдив, 03.06.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в закрито заседание на трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

като разглежда докладваното от Величка П. Белева Въззивно частно гражданско дело № 20225300501434 по описа за 2022 година

Производство по чл. 274 ал. 1 т. 2 във вр чл. 413 ал. 1 от ГПК, образувано по частна жалба на П.Я.Ю., И.М.Ю. и Я.М.Ю. чрез процесуалния им представител адвокат М.В. М. срещу Заповед № 10 561/14.12.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 19544/2021 г. по описа на РС - Пловдив в частта за разноските, като искането е за отмяна на заповедта **в частта й**, с която на заявителя „Интернешънъл Саламанка Капитал „ ООД, ЕИК 200604885 са присъдени разноси, съставляващи възнаграждение за един адвокат **за разликата над 320, 93 лв. до 750 лева**. От процесуалния представител адвокат М. е заявено искане за присъждане на възнаграждение за производството по частната жалба в хипотеза на чл. 38 ал. 2 вр. ал. 1 т. 3, предл. 2 от ЗА – за всеки един от тримата представлявани от него частни жалбоподатели.

От ответника „Интернешънъл Саламанка Капитал „ ООД чрез процесуалния му представител е депозиран отговор за недопустимост и за неоснователност на частната жалба. Поддържа че същата е просрочена, тъй като срокът за депозирането ѝ не е 1 - месечен от връчването на заповедта, а 1 – седмичен – доколкото чл. 413 от ГПК не визира срок за обжалване и като така срокът се определя по правилата на чл. 279 вр. чл. 275 от ГПК. По същество счита жалбата за неоснователна като поддържа че възнаграждение се дължи поотделно и за двете кумулативно заявени претенции / главница и изтекла лихва / и така изчислено същото не е прекомерно спрямо договорения и заплатен размер от 750 лева. Възразява срещу претендираното от адвокат М. възнаграждение по чл. 38 ал. 2 от ЗА, като поддържа че съгласно трайно установената съдебна практика / цитирана в отговора / разноси, представляващи адвокатско възнаграждение, направени в производство с предмет дължимостта на разноси по основание и размер – каквото било

настоящото, не се следват. Поддържа и второ самостоятелно основание за недължимост на така претендираното адвокатско възнаграждение – липса на доказателства жалбоподателите да са материално затруднени лица, и в тази връзка заявява искане съдът да ги задължи да представят декларации за имуществено състояние, както и съдът служебно да изиска справки за притежаваното от тях имущество / от Дирекция МДТ при Община Пловдив / и за техните доходи / от НАП – ТД – Пловдив /.

Съдът установи следното:

Частната жалба е от надлежни страни срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, внесена е дължимата ДТ, изпълнена е процедурата по чл. 276 от ГПК. Заповедта № 10 561/14.12.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК е връчена на жалбоподателите с указание че в частта за разноските подлежи на обжалване пред ОС – Пловдив в едномесечен срок от връчването - с оглед което указание и на основание чл. 62 ал. 3 от ГПК, частната жалба е в срок. Към датата на депозиране на жалбата срокът за възражение срещу вземането по заповедта не е изтекъл / същият изтича на 30.04.2022 г. с оглед датите на връчването ѝ – 30.03.2022 г. /, но към датата на изпращането ѝ в съда – 26.05.2022 г. е вече изтекъл и към този момент по първоинстанционното дело не се съдържа възражение по чл. 414 от ГПК, съответно разпореждане на съда по чл. 415 от ГПК.

Предвид гореизложеното частната жалба е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Със Заповедта № 10 561/14.12.2021 г. по чл. 410 ГПК е разпоредено длъжникът М.Е.Ю., ЕГН – *****/ починал на 16.12.2021 г. и заместен в процеса на основание чл. 227 ГПК от наследниците си по закон - частните жалбоподатели П., И. и Я.Ю.и / да заплати на кредитора – заявител „Интернешънъл Саламанка Капитал „ ООД, ЕИК 200604885 произтичащи от Договор за кредит SO № 2718/23.09.2021 г. парични суми както следва: главница от 1 200 лв. и договорна лихва от 99 лв. за период 7.12.2021 г. – 7.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 10.12.2021 г., както и направените от заявителя за заповедното производство разноси в размер на 25, 98 лв. ДТ и 750 лв. – възнаграждение за един адвокат.

Така цената на иска по смисъла на чл. 68 от ГПК – той и материалния интерес по смисъла на чл. 7 ал. 2 от Наредба № 1/9.7.2004 г. е сумата 1 299 лв., делото е лишена от правна и фактическа сложност, поради което настоящия съд намира за основателно възражението на частните жалбоподатели по чл. 78 ал. 5 от ГПК за прекомерност на заплатения от заявителя адвокатски хонорар от 750 лева. Минималният размер на адвокатско възнаграждение в случая е 300 лева - предвид разпоредбата на чл. 7 ал. 7 предл. 2 във вр. чл. 7 ал. 2 т. 1 от Наредба № 1/9.7.2004 г., но доколкото се иска намаляването му до 320, 93 лв. жалбата е основателна до

така претендирания размер.

Неоснователно е поддържаното в отговора възражение че възнаграждението следва да се определи поотделно и за двете кумулативно съединени претенции / главница и лихва / - с оглед казаното по горе относно цената на иска по чл. 68 вр. чл. 72 ал. 1 от ГПК – той и материалния интерес по чл. 7 ал. 2 от Наредба № 1/9.7.2004 г., според които разпоредби цената на иска/ материалния интерес в защита на един интерес се определят на база сбора от цената на всички искове.

Неоснователно е възражението на дружеството че на частните жалбоподателя не се следват разноски за уважаване на жалбата. Действително налице е трайно установена съдебна практика, според която разноски в производство относно дължимостта и размера на разноските не се дължат, като обаче се има предвид производството по чл. 248 от ГПК. Производството по чл. 413 ал. 1 от ГПК е специално по отношение на това по чл. 248 от ГПК, развива се само и единствено по жалба на длъжника по заповедта пред горния по степен съд и в него не се кумулират нови разноски на страната – на длъжниците по заповедта не се присъждат разноски със същата, тъй като в производството издаването ѝ те не участват, съответно разноски от тях не са направени. Същевременно длъжниците са лишени от възможността да възразят срещу претендираните от кредитора разноски за заповедното производство и в частност за прекомерност на заплатен адвокатски хонорар и единствена възможност за изменение на заповедта в частта ѝ за разноските – при неоспорване на вземането чрез възражение, е специалното производство по чл. 413 ал. 1 от ГПК.

Възражението за недължимост на възнаграждение по чл. 38 ал. 2 от ЗА поради липса на доказателства за материална невъзможност на жалбоподателите да заплатят адвокатско възнаграждение е ирелевантно – престираното от адвоката им безплатното процесуално представителство не е на това основание.

С оглед изложеното възнаграждение по чл. 38 ал. 2 вр. ал. 1 т. 3, предл. 2 от ЗА на пълномощника на частните жалбоподатели за производството по чл. 413 ал. 1 от ГПК се дължи, но същото се определя в размер на един хонорар от 300 лева / минимума по Наредба № 1/9.7.2004 г. /. Неоснователно е искането му за определяне на възнаграждение за всеки от тримата представлявани. В хипотеза на безплатна правна помощ възнаграждението на адвоката се определя от съда, а не представлява реално заплатено такова по договор, сключен между адвоката и довереника, поради което за престираното безплатно процесуално представителство от един адвокат на повече от едно лице, при сходни интереси, не му се дължи възнаграждение за всеки от представляваните. В случая осъщественото от адвокат М. представителство е по обща за тримата представлявани жалба, с идентични по отношение и на тримата предмет и съдържание, поддържани са едни и същи доводи. Тоест осъществените от адвоката процесуални действия са еднакви

за тримата жалбоподатели, поради което му се присъжда едно възнаграждение по чл. 38 ал. 2 от ЗА. В този смисъл и Определение № 599/20.10.2017 г., пост. по ч.т.д. № 2487/2017 г. на ВКС, II т.о..

Предвид изложеното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

На основание чл. 413 ал. 1 от ГПК **Отменя** Заповед № 10 561 от 14.12.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 19544/2021 г. по описа на Районен Съд - Пловдив **в частта**, с която е разпоредено длъжникът М.Е.Ю., ЕГН – *****/ починал в хода на процеса и заместен на основание чл. 227 ГПК от наследниците си по закон - частните жалбоподатели П.Я.Ю., ЕГН – *****, И.М.Ю., ЕГН – ***** и Я.М.Ю., ЕГН - *****/ да заплати на кредитора „Интернешънъл Саламанка Капитал „ ООД, ЕИК 200604885 адвокатско възнаграждение за **разликата над 320, 93 лв. до 750 лв.**, вместо което **Постановява:**

Отхвърля искането на заявителя „Интернешънъл Саламанка Капитал „ ООД, ЕИК 200604885 за присъждане на адвокатско възнаграждение за **разликата над 320, 93 лв. до 750 лева.**

Осъжда „Интернешънъл Саламанка Капитал „ ООД, ЕИК 200604885 да заплати на адвокат М.В. М., ЕГН – *****/ на основание чл. 38 ал. 2 вр. ал. 1 т. 3, предл. 2 от ЗА възнаграждение в размер на 300 / триста / лева.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____